

Một Giọt Sương Chợt Rơi

Nắng...mà lạnh quá chừng! Đang mùa Xuân, vẫn lạnh! Lá còn sương, óng ánh. Trời còn sương, long lanh!

Lá chưa hẳn màu xanh...vì lá mùa lá mới. Nắng chưa hẳn mong đợi...vì mùa Xuân đã thơm!

Nắng cần những vòng ôm / nhưng đường phố vắng quá! Người đi cái bóng ngả. Cái bóng cũng lạnh run!

Hoa đào ửng sắc hồng...vắng hoe người đứng ngắm. Các cô gái sợ nắng / làm rám má hồng chằng...

Tôi biết trời đang Xuân. Cũng biết vừa hết Tết. Có có gì biền biệt...có lẽ mùi Quê Hương?

Có lẽ tấm áo đơn, không áo choàng che lạnh? Đà Lạt trời ửng nắng, sau Tết thường đông vui...

Tôi không thấy có tôi / một Đà Lạt thương nhớ. Tôi biết tôi đang ở / quê người, lạ quá ha!

Nắng bung một nụ hoa...Tôi nhìn và ngỡ ngẩn! Quê Hương tôi đang nắng, ai nhìn nắng thấy tôi?

Một giọt sương chợt rơi. Lòng bàn tay tôi lạnh!

Trần Vấn Lệ